

LA CAÇADORA DE SONS

– Nens, nenes... No escolto el silenci!

La Mar no podia deixar de pensar en aquelles paraules des que la professora de música de l'escola els havia manat callar a l'assaig del festival d'estiu. Tenia aquella frase donant-li voltes i voltes al seu cap.

● Realment, es pot escoltar el silenci? Primer va preguntar-ho als seus pares però no li van fer gaire cas, només li repetien – Shhht, silenci, Mar, estic tele-treballant!

– Tan silenci, tan silenci, però algú em pot dir on trobar-lo perquè jo aquí no el sento!, va replicar la Mar.

Els seus pares es van quedar ben parats d'aquella reacció, van apagar els **ordinadors** i ara sí, van proposar-li explorar el bosc de prop de casa, el famós itinerari del benestar i el silenci. No havien tingut temps d'anar-hi però la gent deia que estava molt bé. Bàsicament eren uns camins per meditar, fer ioga, atenció plena, respirar... Així que l'endemà, abans d'anar a l'escola va aturar-se a aquest racó de bosc del seu poble. Va trobar-hi molts ocells i molts crec crec de fulles però del silenci, ni rastre.

Decepcionada, va pensar que seria millor esperar a dimarts, el dia de l'extraescolar de piano i preguntar-li al seu profe. En Pep, un músic de cap a peus, segur que li aclariria tots els seus dubtes.

El dimarts va arribar i només entrar el va avessallar a preguntes. En Pep es va quedar pensant una estona llarga (a hores d'ara la Mar ja es va adonar que això de trobar el silenci no era cosa fàcil) i li va explicar que molts anys enrere un tal John Cage va donar-li moltes voltes també al tema del silenci i que d'aquells pensaments en va sortir l'obra 4'33", una peça musical que, no t'ho perdis, es toca en silenci. Allò la va fascinar tant que va suplicar-li que li ensenyés. Quines notes eren les del silenci? – Mira, – li va dir ell– es tracta de tres moviments, primer has de seure, obrir el piano, esperar, tancar-lo, esperar, obrir-lo, esperar, t' aixeques i ja l'has tocat.

– Com? Seure davant del piano i no tocar-lo?

Que era, això, una broma? En Pep va somriure.

– Sí, la primera vegada que m'ho van explicar vaig pensar que era un acudit però aquesta peça musical és ben real. Va marcar un abans i un després, és una obra realment trencadora.

Trasbalsada, la Mar va marxar sense rumb i mentre el seu cap marejat no parava de pensar, es va trobar davant del santuari del silenci: la biblioteca.

Clar! - va pensar, aquest és el lloc on trobar respostes. A més, es va enrecordar que un dia hi va anar a escoltar una **contacontes** i hi havia un gran cartell que posava *Silenci*. Se'n recordava perquè el va poder llegir ella mateixa. – Oix, que bé m'ho vaig passar! Van explicar el conte de la **Caca de Vaca**, quin riure! Li demanaria als pares de tornar-hi a anar... tsssst. El soroll de la **porta** d'entrada a la biblioteca la va fer baixar del seu cap i va tornar al món disposada a trobar-se cara a cara amb el silenci. Va recórrer la sala d'**infantil**, la sala d'**adults**, el **passadís**, la sala d'**estudi**, el **lavabo**, fins i tot va entrar a l'**ascensor**! Ni rastre. Veia cartells per tot arreu amb el símbol del dit a la cara però del silenci, res de res.

Una mica mosca va anar a l'entrada a preguntar a la bibliotecària on coi era el famós silenci. Aquesta, va somriure i la va portar a un raconet. Va dir-li que es posés uns auriculars aïllants i que potser, allà, li apareixeria. Buff, va pensar. Ja hi tornem a ser, una altra fugida d'estudi... Però, som-hi!

Es va posar els auriculars i... bum bum bum bum bum bum, el seu cor. De cop va entendre-ho tot. – Mentre hi ha vida no hi pot haver silenci! No trobar-lo significa que estic ben viva per seguir explorant el món. I que bé que sigui així!

Va sortir de la biblioteca com un coet cap a casa a construir un aparell megahiperultrasofisticat per gravar tots els sons que vivien al seu voltant: un **estornut**, els **cotxes**, **ocells**, el **vent**, una **teranyina**, el grafit del llapis, uns **fulls**... Es va convertir, oficialment, en una autèntica caçadora de sons.

I és que ja jo va dir en el seu dia aquell tal John Cage: "On sigui que estiguem, el que sentim és en la seva major part soroll. Quan l'ignorem, ens molesta. Quan l'escoltem, el trobem fascinant."

T'han fascinant a tu també els sons? Et convido a seguir a la Mar amb la seva aventura i convertir-te, com ella, en una autèntica **caçadora de sons**.

Ara, fixa't en tots els sons que t'envolten i captura'ls.

La caçadora de sons és un conte sonor per a públic infantil que parla del silenci tot introduint els sons enregistrats a la biblioteca i al seu voltant.

Projecte: *Sentir l'invisible* de Puig Ventura Alvarez